

Benimle Evlenirmisin

– kamil-erbil · 27 Ocak 2025

Elinde market arabası market deki raflara baka baka raf aralarında ilerlerken gözüne kestirdiği, lazım olanları da raflardan alarak market arabasına koyuyordu.

Dalgın dalgın raflar arasında yürürken market arabasının diğer bir arabaya çarptı. Özür dilemek için kafasının kaldırıp karşısındakine baktı ve o anda her ikisinde sanki tüm kainat durmuş ve susmuş ve gözleri dışarı fırlamışçasına birbirleri ne bakakaldılar. İkiside konuşmıyor sadece şaşkın bir halde bakıyorlardı..

Askere gideceğine yakın komşu sayılacak bir köyden sevdiği bir kızla isteği üzerine nişanladılar. Nişanladılar ama o nişan oluncaya kadar da oğlan ın çekmediği kalmadı. Oğlanın ailesi kızın ailesine oranla biraz daha varlıklı ve evin tek çocuğu idi.. Kızın ailesi de varlıklı ise de oğlanın ki kadar değillendi. Nişanlanıp askere gitti. Askerlik süresince oğlan ve nişanlısı askerliğin bitmesini iple çektiler. Oğlan askerlik boyunca sadece bir on beş gün izine geldi. Oğlanın ailesinin iznini kullanması şeklindeki baskısına rağmen kalan iznini ise nişanlısına daha çabuk kavuşabilmek için kullanmadı ve terhisi de erken oldu.

Askerden sonra kızla oğlan büyük bir düğünle evlendiler. Oğlan ailesinin varlıklı olması ve oğlanın ailesinin tek çocuğu olması nedeniyle bayağı şatafatlı bir düğün yapıldı.

Zaman geçtikçe oğlanın annesi ve babası torunlarını biran önce ellerine almak istiyorlardı. Oğlana;

-Bak oğlum artık bir ayağımız çukurda, sende ailemizin tek çocuğusun. Eee artık bizimde torunlarımızı kucağımıza alıp sevmek zamanımız geldi de geçiyor dediklerinde oğlan,
-Anne bize biraz zaman ver o kadar aceleci olmak istemiyoruz,zamanı gelince inşallah oda olur diyordu. Düğünleri olalı beş seneyi geçmişti ve hala oğlanın annesi ve babası torunlarını ellerine alamamışlardı. Artık hemen her fırsatta oğlanın başına kakmaya başlamışlardı.

Bir gece akşam yemeğinden sonra kızın annesi ve babasının da gelmesini fırsat bilen oğlanın annesi ve babası bu durumu konuşmak istediklerini söylediler. Aslında kız tarafı da artık torunlarını ellerine almak istiyorlardı ama onlar oğlan tarafı kadar acele etmiyorlardı. Bu durumu da kızlarına hiç açmamışlardı. Çünkü bu konunun ilgilendirdiği ilk kişilerin evli olan çocukları olduğunu düşünüyorlardı.

Oğlanın annesi,

-Dünür bizimkiler evleneli neredeyse beş yıl geçti hala kucağımıza torunumuzu alamadık dediğinde dünürü ona,

-Onlar bu işi bizden daha iyi bilirler deyip geçiştirmeye çalışıyordu.

O gece uzun uzun ama dünürler arasında kırıcı olmayan tartışmalarla geçti. Her iki tarafta torun sahibi olmak istiyorlar ama iki tarafta hem karşı tarafı kırmamaya gayret sarfediyorlar hemde çocuklarını rencide etmemeye çalışıyorlardı. Aslında kız tarafının bir kızı ve bir oğlu daha vardı. Bunların oğullarından torunları vardı da kızlarından torunları henüz yoktu.

Bu tartışmalar oğlanla ailesi arasında yavaş yavaş başlayarak zaman içinde artık tatlı sert bir durumu

geçerek sert haline dönüşmüştü. Oğlan tarafı,

-Evleneli epey zaman oldu çocuğunuz olmadı.Bizim elimizde böğrümüzde kaldı. Artık karı koca gidip bir sağlık kuruluşuna muayene olun ki kabahatiniz mi var, kabahat kimde bizde öğrenelim. Bakarsın tedavi ile bu durum ortadan kalkarda hepimiz seviniriz.

Oğlan ve kız her gece odalarına çekildiklerinde artık hep bu konuyu düşünür ve konuşur olmuşlar ama kendi kafalarına görede bir çare bulamıyorlardı. Uzun uzun düşünmeden sonra kızla oğlan İstanbul'a bir arkadaşlarını ziyarete gitmeye karar verdiler. Aslın bu bir ziyaret olacağı kadar aynı zamanda da her ikisi de muayene olmayı düşünmüşlerdi. Ailelerine de bu durumu açtıklarında onlarda olur verdiler.

Köylerinde İstanbul'a gidinceye kadar her ikisininde kafasını bir sürü soru kurcalıyordu. Acaba hangisindeydi kabahat. Kızda mı yoksa oğlandamıydı. Oğlan, eşimin kardeşlerinden birinin çocukları var kabahat bende olmalı diye düşünürken kızda, benim kardeşimin çocuklarının olması benimde çocuğumun olacağı anlamına gelmez ki diye içinde geçiriyordu. Ama hiç biri diğerine içinde geçirdiklerini açık edemiyordu. Her ikiside uzun bir arkadaşlık sonucu bir birleri ile evlenmişlerdi. Her ikiside bir birini çok ama çok seviyorlardı.

İstanbul'da Sirkeci'de vapurdan indiklerinde her ikiside düşünceliydi. Aslında her ikiside aynı şeyi düşünüyorlardı. Bir müddet yürüdüktan sonra oğlan,

-Bak hava çok güzel istersen gel şöyle uygun bir yere oturalım ve yorgunluk atalım gideceğimiz yere ondan sonra gideriz dediğinde karısının ağzından belli belirsiz, olur çıkmıştı.

Deniz kıyısında ağaçların altında boş bir bank'a oturdular. Oğlan karısının yüzüne bakamadığı gibi kızda kocasına bakmaya cesaret edemiyordu. Bir müddet sahilde uçuşan martılarla denizde gidip gelen gemileri sessizce seyrettiler. Kız başını kocasının omuzuna dayamıştı. Birden her ikiside kafalarını kaldırıp bir birlerine baktıklarında ikisininde gözlerinden yaşların aktığını gördüler ve sıkıca sarıldılar.

O gece arkadaşlarında yemek yedikten sonra arkadaşlarının hanımı ile birlikte oturup İstanbul'a niçin geldiklerini konuştular. Arkadaşlarıda uzun süre evli olmalarına karşı onlarında çocukları olmamış onlar bunu sorun yapmamışlardı. Birkaç sene önce Çocuk Esirge Kurumuna müracaatla bir kız çocuğu talebinde bulunmuşlardı. Artık bizim sıramız gelmek üzere diyorlardı. Her sene yılbaşında Çocuk Esirgeme Kurumundan ailenin tam teşekküllü bir hastaneden sağlık kurulu raporu alıp kuruma vermesini istiyorlardı. Arkadaşı,

-Bizde sizin gibi uzun zaman çocuk sahibi olamayınca hanımla muayene olduk. Meğer kabahat ikimizdeymiş. Çocuğumuzun hiç bir zaman olmayacağını öğrendik ve bu yola başvurduk.Siz hele bir muayene olun bakalım sonuç ne olacak ondan sonra düşünürsünüz diyorlardı.

Gece oğlanla kız odalarına çekildiklerinde oğlan karısına gel hanım bak ben ne düşündüm otur hele dedi. Kız kocasının yanına otururken hem içi sıkılıyor hemde içinden bir şeylerin ters gitmeye başlayacağını hissediyordu.

-Söyle canım ne düşündün dedi kadın.

Adam;

-Bak canım biz buraya muayene olup kabahatin hangimizde olduğunu öğrenmeye geldik .Kabahat ya

sende yada bende bu artık bir şey fark eder mi? Bence etmez dedi oğlan. Kadın da -Bencede.. diyebildi.

-Eeeee o halde,kabahat sende ise bizim kiler baskı yapıp torun isteklerini bir başka hanımla evlenmem şeklinde gösterecekler.Kabahat bende dahi olsa benim ailemin ikna olacağını sanmıyorum dedi. Sanki erkekte kabahat olmazmış gibi kabahati mutlaka sende arayacaklar...

Uzun uzun düşündüler ve artık sabah ezanları okunurken bir karara vardılar. Sabahleyin evden çıkacaklar ,hiçbir hastaneye muayene olmaya gitmeyecekler. Birkaç gece İstanbul'da kaldıktan sonra sanki muayene olmuşta sonucu almışlar gibi köyelerine döneceklerdi.

Kafalarındaki plan ise sanki muayene sonunda her ikisinin çocuğunun olmayacağı şeklinde idi. Bir birlerini o kadar seviyorlardı ki hiç biri diğerini suçlu görmek istemiyordu.

Bunu ailelerine anlattıklarında oğlanın ailesi oğlan üzerinde büyük bir baskı kurarak,bizim sülalemizde çocuğu olmayan yok,bak karının kardeşinin birinin çocuğu olmuyor. Mutlaka kabahat ondadır. Ayrıl bir başkasıyla evlen ki soyumuz sürsün diye baskı yapa yapa hem oğlanı hem kızı bıktırdılar ve her ikisi de artık diğerini yıpranmasına razı olamayacak hale geldi ve büyüklerin baskılarıyla ayrılmaya karar verdiler. Hakim tek celsede ikisini boşadı. Kızla oğlan mahkeme den çıktıktan sonra yaşlı gözlerle bir birleriyle vedalaşarak ayrıldılar. Ta ki market de karşılaşıncaya kadar bir daha tam 28 sene hiç biri diğerini görmedi. Göremedi...

Marketin lokantasında oturup konuşacaklardı ama sadece birer hayalet gibi şaşkın gözlerle bir birlerine bakıyorlardı.

Oğlan,

-Nasılsın diyebildi.Kadın ,

-iyiyim dedi.

Ama arkası gelmemişti. Çaylarını yudumlar ken azda olsa kendilerine gelebilmişlerdi.

-Nasıl geldin buraya dedi adam. Kadın,elindeki fincanı masaya koyarken uzaklara ta uzaklara o mahkeme nin sonuçlandığı o güne gitmişti.

-Oradan sonra ben köye dönmedim dedi kadın. İstanbul'da ağabeyimin yanına gittim. Oradan da bir fırsatını bulup,ağabeymin hanımın kardeşi vasıtasıyla Avusturya'ya işçi olarak geldim. 28 senedir de burada çeşitli işlerde çalıştım. Hiç memlekete gitmedim dedi. Ya sen dedi kadın sen ne yaptın ?dedi.

Adam,

- Bende bir müddet sonra bir arkadaşımın vasıtasıyla Holanda'ya işçi olarak gittim. Oradan Almanya'ya geçtim ve halen köln'de bir fabrikada çalışıyorum dedi

- Köln'de bir işinmi vardı diye sordu. Kadın,

-Yok dedi. Sadece bu tatilde şöyle bir dolaşmak,hava almak için geldim dedi. Adam,

-Yaa! diye cevap verdi.

Her ikisinde sorulacak çok sorularının olduklarını biliyorlardı ama kafalarındakileri bir birlerine sormaya cesaret edemiyorlardı.

Adam,

-Evlendinmi ?dedi. Kadın hafifce iç geçirip,

-Yok dedi. Yasen? dedi kadın.Adam

-Sence dedi . Kadın sadece güldü. Kadın ayağa kalkıp,

-Epeyi geç oldu seninle yeniden görüşmek güzeldi ,İzinle yolum biraz uzun dedi. Adamda ayağa kalktı. Kadın market arabasını bir eliyle tutarken diğer eliylede adamın uzattığı eli sıktı. Ve market arabasını iterek ayrılırken adam kadına doğru bir iki adım attı ve,

-Benimle evlenirmisin ?dedi.

Kadın durdu arkasını döndü boş gözlerle adama baktı ve hiç bir şey söylemeden market arabasını iterek oradan ayrıldı. Adam sanki bir heykel gibi kadının arkasından bakıyordu.

Kadın market arabasındakileri park yerindeki arabasının bagaj kısmına boşalttı. Yavaş yavaş park yerinden çıkıyorduki adamı park yerinin çıkışında gördü.

Adam sadece elini salladı.

Kadın adamın gözündeki yaşları fark etmişti.

Kadın hem arabasını sürüyor hemde göz yaşlarını silerken kendi kendine, nasıl söyledim ona,kanserin bütün vücuduma yayıldığını ve en fazla 6 ay ömrümün kaldığını .

Kadın artık göz yaşlarına hakim olamıyordu...

Kamil ERBİL